Ночі… дні… потоки… зливи… грози…
Понад шляхом білії берези…
Так би і текло…
Та ні! Одного ранку
Серце взяв, поклав його на леза,
Коливав, як ранок млу у полі,
Гострим променем поїв, – поїв
Та краяв…
Понад шляхом білії берези —
Пісня жит і поля, – до безкраю.